

Warszawa, 17 października 2017 r.

Teza: kara łączna

W razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną.

Sygn. akt: WO-101/17

ORZECZENIE

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Dragon /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Marek Jerzy Hamerlik

SWSD Piotr Kubik

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale:

- Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Wacława Góreckiego

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. odwołania **Ministra Sprawiedliwości**, od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt: D 14/17, na niekorzyść radcy prawnego A. K., w zakresie rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej,

obwinionej o to, że:

1.

pomimo zgłoszonego żądania w piśmie z dnia 27 maja 2016 r. zatytułowanym „wezwanie do niezwłocznego wydania dokumentów” skutecznie doręczonym w dniu 1 czerwca 2016 r. nie wydała Klientce – Pani K. K. – w bliżej nieokreślonym miejscu w okresie od 4 czerwca 2016 r. do dnia 17 listopada 2016 r. dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu choroby i dwóch operacji Pani K. K., tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 233 z późn.zm.),

2.

pomimo zgłoszonego żądania w piśmie z dnia 27 maja 2016 r. zatytułowanym „wezwanie do niezwłocznego wydania dokumentów” skutecznie doręczonym w dniu 1 czerwca 2016 r. nie wydała Klientce – Pani K. K. – w bliżej nieokreślonym miejscu w okresie od 4 czerwca 2016 r. do dnia 17 listopada 2016 r. wniosku do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o przeprowadzenie leczenia poza granicami Polski, tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 233 z późn.zm.),

3.

nie współdziałała z organami samorządu radców prawnych, nie odbierając awizowanego w dniu 6 września 2016 r. w Warszawie wezwania do złożenia wyjaśnień z dnia 1 września 2016 r. skierowanego przez Zastępcę Rzecznika

Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, i nie złożyła w określonym czternastodniowym terminie wyjaśnień w toku czynności sprawdzających w postępowaniu toczącym się pod sygn. akt. RD 250/16 oraz nie stawiając się na przesłuchanie w dniu 23 stycznia 2017 r. pomimo skutecznego doręczenia wezwania w dniu 29 grudnia 2016 r., tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 62 ust 1-3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r., poz. 233 z późn.zm.).

na podstawie art. 425 § 2 k.p.k. w zw. z 437 § 1 k.p.k., art. 74¹ oraz art. 70⁶ ust. 2 ustawy z 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U.2016.233 t. j. z dnia 2016.02.25 – dalej: u.r.p.)

orzeka :

1.

zmienić w części dotyczącej kary zaskarżone orzeczenie z dnia 16 maja 2017 r., w ten sposób, iż wymierzając obwinianej kary jednostkowe nagany za przewinienia dyscyplinarne z pkt 1,2, i 3 podlegające łączeniu, wymierza obwinionej karę łączną nagany,

2.

kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, zgodnie z art.70⁶ ust. 2 u.r.p., obciążyć obwinioną w wysokości 1.500,00 zł płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych

UZASADNIENIE

Do Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, dnia 2 marca 2017 r., wpłynął wniosek o ukaranie r.pr. A. K. (dalej „Obwiniona”) wpisanego na listę radców prawnych pod numerem (...). Rzecznik Dyscyplinarny Izby zarzucił Obwinionej, że:

1. pomimo zgłoszonego żądania w piśmie z dnia 27 maja 2016 r. zatytułowanym „wezwanie do niezwłocznego wydania dokumentów” skutecznie doręczonym w dniu 1 czerwca 2016 r. nie wydała Klientce – Pani K. K. – w bliżej nieokreślonym miejscu w okresie od 4 czerwca 2016 r. do dnia 17 listopada 2016 r. dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu choroby i dwóch operacji Pani K. K., tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w zw. z art. 64 ust. 1.ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. póź. 233 z późn.zm.),

2. pomimo zgłoszonego żądania w piśmie z dnia 27 maja 2016 r. zatytułowanym „wezwanie do niezwłocznego wydania dokumentów” skutecznie doręczonym w dniu 1 czerwca 2016 r. nie wydała Klientce - Pani K. K. - w bliżej nieokreślonym miejscu w okresie od 4 czerwca 2016 r. do dnia 16 grudnia 2016 r. wniosku do P. o przeprowadzenie leczenia poza granicami Polski, tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 46 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w zw. z art. 64 ust. 1.ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. póź. 233 z późn.zm.),

3. nie współdziałała z organami samorządu radców prawnych, nie odbierając awizowanego w dniu 6 września 2016 r. w Warszawie wezwania do złożenia wyjaśnień z dnia 1 września 2016 r. skierowanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, i nie złożyła w określonym czternastodniowym terminie wyjaśnień w toku czynności sprawdzających w postępowaniu toczącym się pod sygn. akt RD 250/16 oraz nie stawiając się na przesłuchanie w dniu 23 stycznia 2017 r. pomimo skutecznego doręczenia wezwania w dniu 29 grudnia 2016 r. tj. popełnienie przewinienia dyscyplinarnego stylizowanego w art. 62 ust. 1-3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w zw. z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. póź. 233 z późn.zm.).

Obwiniona nie wniosła odpowiedzi na wniosek o ukaranie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniona świadczyła pomoc prawną na rzecz K. K. (dalej „Pokrzywdzona”) w formie zastępstwa procesowego w sprawie z powództwa Pokrzywdzonej przeciwko S. w M.. Pomoc prawna była świadczona przez Obwinioną na podstawie umowy zawartej w dniu 17 kwietnia 2013 r. Obwiniona sporządziła pozew i wniosła go do Sądu w T.. Powodem wytoczenia powództwa był zarzut popełnienia błędu medycznego przez Szpital. Po wniesieniu powództwa, Obwiniona stawiała się na jeden termin wyznaczony przez Sąd rozpoznający sprawę. Ponadto, Obwiniona zobowiązała się względem Pokrzywdzonej do udzielenia pomocy w zakresie wsparcia w wypełnieniu wniosku do N., który to wniosek był niezbędny do przeprowadzenia leczenia poza granicami kraju. Pismem z dnia 27 maja 2016 r., Pokrzywdzona wezwwała Obwinioną do wydania dokumentów obejmujących wniosek do P. z prośbą o przeprowadzenie leczenia poza granicami kraju wraz z pełną dokumentacją medyczną od operacji w 2012 r. do 2015 r. Powyższe wezwanie zostało doręczone Obwinionej 1 czerwca 2016 r. Następnie, w nieustalonym czasie, Pokrzywdzona wypowiedziała pełnomocnictwo udzielone Obwinionej. Mimo wskazanego wyżej wezwania z 27 maja 2016 r. oraz licznych prób nawiązania kontaktu telefonicznego, Obwiniona zwróciła Pokrzywdzonej dokumentację w grudniu 2016 r. bądź w styczniu 2017 r. W związku ze skargą Pokrzywdzonej, Obwiniona została wielokrotnie wezwana do złożenia pisemnych wyjaśnień w sprawie (pismo z dnia 13 lipca 2016 r., pismo z dnia 1 września 2016 r., wiadomość e-mail z dnia 2 września 2016 r. oraz notatka służbowa z dnia 20 września 2016 r. dotycząca próby kontaktu telefonicznego pracownika Izby z Obwinioną). Obwiniona nie przedstawiła wyjaśnień w sprawie. Pismem z dnia 17 listopada 2016 r., Obwiniona została wezwana do stawienia się w celu przesłuchania w charakterze świadka. Powyższy termin został zniesiony. Następnie, pismem z dnia 22 listopada 2016 r., Obwiniona została wezwana do stawienia się w celu przesłuchania w charakterze obwinionej. Obwiniona stawiała się na powyższe wezwanie i złożyła wyjaśnienia. Obwiniona została ponownie wezwana do stawienia się w celu przesłuchania w charakterze obwinionego (pismo z dnia 23 grudnia 2016 r.). Temu wezwaniu, Obwiniona nie uczyniła zadość.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił powyższy stan faktyczny w sprawie na podstawie ujawnionych wyjaśnień Obwinionej złożonych podczas dochodzenia, zeznań Pokrzywdzonej złożonych w charakterze świadka w toku rozprawy oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Sąd wziął pod rozwagę treść dokumentów dopuszczonych jako dowód w sprawie. Sąd dał wiarę wszystkim tym dokumentom, ponieważ nie znalazł podstaw by kwestionować ich wiarygodność. Strony nie kwestionowały wiarygodności dokumentów. Sąd dał wiarę w całości zeznaniom złożonym przez Pokrzywdzoną, które to zeznania były logiczne, spontaniczne, spójne wewnętrznie oraz zgodne z treścią skargi. Sąd zważył na wyjaśnienia Obwinionej w zakresie, w którym były one zgodne z zeznaniami Pokrzywdzonej oraz dokumentami, z których Sąd przeprowadził dowód. W szczególności, Sąd zważył na przyznanie, że Obwiniona posiadała oryginał wniosku do Narodowego Funduszu Zdrowia. Obwiniona przyznała również, że posiadała oryginał karty informacyjnej ze szpitala oraz jego kopię. Ponadto, Obwiniona wyjaśniła, że uzyskała kopię dokumentacji medycznej w Łodzi, którą to dokumentację złożyła w Sądzie. W świetle powyższego, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom Obwinionej, w których zaprzeczała posiadaniu dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu choroby i dwóch operacji Pokrzywdzonej. W związku z prowadzeniem sprawy sądowej Obwiniona weszła w posiadanie dokumentacji (częściowo w oryginale, częściowo w kopii), która została objęta wnioskami o przeprowadzenie dowodu. Kopia dokumentacji powinna być zatrzymana przez Obwinioną w aktach podręcznych w celu dalszego prowadzenia sprawy.

Ustalony w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy stan faktyczny w sprawie, w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, przekonuje o popełnieniu przewinień dyscyplinarnych przez Obwinioną.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielił ustalenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie w zakresie ustaleń faktycznych.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny ***Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:***

W zakresie istoty sprawy Okręgowy Sąd Dyscyplinarny poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które doprowadziły go do wniosku o sprawstwie i winie obwinionej. Sąd dokonując ustaleń faktycznych wziął pod uwagę cały zgromadzony materiał dowodowy, nie wykraczając poza ramy swobodnej oceny dowodów. Obwiniona dopuściła się czynów za które prawidłowo wymierzona została jej kara nagany. Niemniej jednak, na co zwrócił uwagę w odwołaniu Minister Sprawiedliwości, nie kwestionując ustaleń faktycznych dokonanych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, dotyczących sprawstwa i bezspornej winy radcy prawnego A. K., powyższego orzeczenia nie można zaakceptować z uwagi na zaniechanie wymierzenia kary łącznej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podzielił stanowisko Ministra Sprawiedliwości wyrażone w odwołaniu z dnia 30.06.2017 r. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych poprzez zaniechacie wymierzenia kary łącznej i wymierzenie kar jednostkowych nagany. W niniejszym stanie faktycznym zaistniały przesłanki uzasadniające wymierzenie kary łącznej nagany. Zgodnie bowiem z treścią przywoływanych przepisów, W razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewiny, a następnie karę łączną. Przy orzekaniu kary łącznej stosuje się następujące zasady: 1) w razie orzeczenia kary upomnienia i nagany wymierza się łączną karę nagany (...).

Za czyn określony w punkcie 1 orzeczenia, Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę nagany. Za czyn określony w punkcie 2 orzeczenia, Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę nagany. Za czyn określony w punkcie 3 orzeczenia, Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę nagany. Zatem, zgodnie powyższym, kary te podlegają łączeniu i powinna być orzeczona kara łączna nagany.

Jak słusznie zauważył Minister Sprawiedliwości instytucja kary łącznej została wprowadzona do postępowania dyscyplinarnego na mocy art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. póź. 1778), która obowiązuje od dnia 25 grudnia 2014 r. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało wszczęte w dniu 21 września 2016 r., a zatem winny mieć w nim zastosowanie zmiany wprowadzone na podstawie cytowanej ustawy z dnia 7 listopada 2014 r. Analiza treści przepisu art. 65¹ ust. 1 ustawy nie pozostawia kwestii orzeczenia kary łącznej swobodnemu uznaniu sądu. W przypadku orzeczenia za poszczególne delikty kar jednostkowych (tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu), sąd ma jedynie możliwość kształtowania wysokości kary łącznej w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, z jednoczesnym uwzględnieniem dyrektywy limitującej jej wysokość.

W realiach mniejszej sprawy, uwzględniając ustawowe wytyczne dotyczące wymiaru kary, o której mowa w art. 65 ust. 1 ustawy, Sąd Dyscyplinarny winien połączyć wymierzone w punkcie 1, 2 i 3 orzeczenia jednostkowe kary nagany i orzec karę łączną w odpowiednim wymiarze.

Z powyższych względów, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje za w pełni zasadny wniosek Ministra Sprawiedliwości o zmianę zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji poprzez wymierzenie radcy prawnemu A. K. kary łącznej nagany. W związku z powyższym, orzeczono jak na wstępie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ust 2 ustawy o radcach prawnych.